

New York Timesi bestsellerite autor

**LEE TOBIN McCLAIN**



***J gavesse õhne  
maja***



Originaali tiitel:  
Lee Tobin McClain  
The Forever Farmhouse  
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle  
Toimetanud Kaie Nõlvak  
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Lee Tobin McClain  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03424723  
ISBN 978-9949-87-058-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Kõigile, kes üritavad kaitsta Chesapeake'i saari*

## ESIMENE PEATÜKK

PRAAM JÕUDIS TEABERRY saarele parasjagu samal hetkel, kui päike saare taha vajus, muutes lahe läikivaks kuldseks peegliks.

Ryan Hastings pidas end tõsiseks teadlaseks, kes emotsioonidele voli ei anna, ent astudes väiksele isoleeritud saarele, uhtus õnnetunde temast üle nagu Chesapeake'i leebe laine.

„Pagasit eriti pole?“ Praami kapten ulatas Ryanile tema kohvri ja võttis vastu kopsaka tasu, mida Ryan hilisõhtuse ülesõidu eest oli pakkunud. „Õömaja on?“

Ryan noogutas, ehkki polnud kindel, kas teda sinna tahetakse. „Betty Rainesi juures.“

„Ahah. Kahju Wayne'i pärast.“ Siis vaatas mees silmi kissitades Ryanit. „Sa oled üks nende kasulastest. See genius, eks?“

Ryan punastas. „Ma elasin teismelisena nende juures jah.“

Mees raputas pead. „Poleks eales arvanud, et teist kolmest asja saab, aga nagu näha, mida mina ka tean.“

„Te polnud ainuke.“ Mitte ükski nende sotsiaaltöötajatest polnud sellele kasuperele suuri lootusi pannud.

See oli olnud viimane katse isoleerida kolm peaaegu lootusetut teismelist, et nad vähemalt kellelegi teisele halba mõju ei avaldaks ega halba teeks.

Ryan, Cody ja Luis polnud veresugulased. Nad polnud isegi koh-  
tunud enne, kui siia tulid, eraldi, kuu aja jooksul, katkised, hinge-  
haavadega, seadusega pahuksis. Wayne ja Betty Raines olid nad oma  
mere kaldal asuvasse majja võtnud, andnud neile süüa, soojad voo-  
did ja reeglid.

Ennekõike oli siin aga olnud laht kõikjal nende ümber, kaitsev  
vallikraav nende erinevate, ent ühtmoodi inetute minevike ees. Oli  
kanuu ja sõudepaat ning vabadus tundide kaupa rabasid ja soid  
avastada. Päike kõrvetas nende valu minema, vee loksumine kai vas-  
tas leevendas nende kõigi lapsepõlvest pärit õudusunenägusid.

Neli aastat sellist elu, ja nad kõik oli piisavalt paranenud, et  
oma eluga midagi peale hakata. Neist olid saanud ka igas mõttes  
vennad.

Kui praam eemale rühkis, Ryan pöördus ja tõstis pea, et nuusu-  
tada väikese kalasadama soolakat lõhna. Ta reisis *tõesti* vähese paga-  
siga. Lootis, et sellest tuleb lühike reis.

Tuleb kohale, kontrollib, kas mamma Bettyga on hästi, ja lahkub.  
Loodetavasti kahekümne nelja tunni jooksul.

Hõbedane kuu valgustas tema teed, kui ta kõndis kilomeetri kau-  
gusele Betty maja juurde. Ta vaatas paremale, saare tillukest kesk-  
linna, aga tulesid põles seal vähe. Sellepärast särasidki tähed siin  
heledamalt, teretulnud vaheldus võrreldes tema Baltimore'i koduga.

Betty kahekordne laudvoodriiga maja kerkis tema ees, kahel  
küljel lai terrass, kus Ryan oli palju aega veetnud, vahtides naaber-  
maja – tegelikult naabritüdrukut.

Ta ei vaadanud nüüd sinnapoole. Tähtis oli ema Betty, mitte  
tema ise ja ta lapsikud romantilised unistused.

Olles näinud, et teisel korrusel põlevad tuled, läks Ryan trepist  
üles ja koputas välisuksele. Saabumist kell üheksa õhtul, eriti kui  
tegemist on üllatuskülalisega, võis pidada ebaviisakaks, aga Betty ei  
länud varakult magama.

Ja kui Ryan oleks teda ette hoiatanud, et tuleb, oleks Betty vist  
keeldunud.

Välisukse kõrval rippus silt sõnaga „Igavesti“. See oli olnud ülimalt tähtis, kui Betty ütles talle, et olgu ta kasulaps või mitte, tema on igavesti Ryani ema. Et tal on siin alati kodu olemas. Aga see oli vastastikune – Ryan pidi ka Bettyle toeks olema.

Ta koputas uuesti, kõvemini, ja andis uksekella, tehes oletusi, millise näoga Betty ta vastu võtab. Olenemata sellest, kui määrduanud Ryan ja tema vennad pärast rabas müttamist olid või millistes pahandustesse nad sattusid, Betty oli nad alati avasüli vastu võtnud.

Ta võlgnes sellele naisele kõik: oma karjääri, mõistuse juurde jäämise, elu.

Ryan koputas ja andis veel korra kella, tundes ebamugavust. Kas Betty võib olla mõnel sõbrannal külas? Aga ei, ta ei jätnud kodunt lahkudes kunagi põlema muud kui väikese lambi. Nagu suur osa saareelanikke, oli ta kokkuhoidlik, pidi olema. Tõenäoliselt oli ta süvenenud saare väikesest raamatukogust toodud raamatusse.

Ryan oli alati ennast kõige rohkem Betty eest vastutavana tundnud. Nad olid olnud lähedased, mõlemad tundsid huvi raamatute ja õppimise vastu, samas kui Cody ja Luis olid lähedasemad nende kasuisaga. Sestsaadik, kui Wayne peaaegu kolm kuud tagasi suri, olid nad kõik üritanud tihti Bettyle helistada, aga Ryan oli see, kes oli seda kõige regulaarsemalt teinud.

Viimasel ajal enam mitte. Enamasti ei vastanud Betty tema kõnele. Ja just siis, kui Ryan muretsema hakkas, saatis naine talle hilisõhtuse sõnumi. Kõik on hästi. Lihtsalt ei ole jututuju.

Isegi need napid hilisõhtused sõnumid olid viimasel ajal harvemaks jäänud ja Ryan oli otsustanud Bettyt vaatama tulla.

Kus naine on? Ta ei saanud ju mõnda põnevikku või ulme-romaani *nii* süvenenud olla? Ryan astus akna juurde ja tõstis peod kahele poole nägu, et sisse kiigata. Elamise jälgi oli näha – kuhi hiljuti ilmunud ajakirju, tugitooli kõrval lahtine ristsõnavihik –, aga Bettyt mitte.

Pinge kasvas sisemuses, ent ta üritas seda eirata. Pole mõtet kahetseda ja halada, et oleks pidanud varem tulema. Kõik on arvatavasti hästi.

Ryan oli sellest eile vendadega rääkinud. Nad olid kõik seda meelt, et Betty vaikimine teeb murelikuks, aga olid jõudnud samale järeldusele, et Ryan peaks minema olukorda kontrollima.

„Sa pead,“ oli Ryanist vaid pool aastat noorem Cody Cunningham väitnud. „Minu üksus ei naase niipea Ühendriikidesse ja ma kasutasin puhkuse Wayne'i matuste ajal ära.“

„Ja mul on pooleli potentsiaalselt ülitähtis tehing.“ Luis Dominguez, kes oli temast aasta noorem, oli juba rikas, ent endiselt edasipüüdlik ja väga ambitsioonikas. Ei Ryan ega Cody kahelnud tema pühendumises tööle. Kui Luis tahab muutuda, avada end sõpradele, armastusele ja perekonnale, peab ta seda ise otsustama. Nad on talle toeks.

Ryan oli kähku nõustunud tulema. Ta tahtis tulla. Nüüd kõris pitsitas. Mis siis, kui midagi on väga-väga halvasti?

Ryan vaatas Mellie maja poole. Ka seal põlesid tuled, aga liikumist polnud. Kui ainult tema ja Mellie poleks nii vihastena lahku läinud, oleks Ryan võinud naisele helistada ja küsida, kuidas Bettyl tema arvates läheb.

Kas Betty võib olla vigastatud või haige? Ryan keeras uksepuupu. Lukus, aga seda oli lihtne lahti muukida. Ta võttis taskunoa ja põlvitas, uurides lukku.

„Lõpetage kohe. Mul on relv.“

Naisehääli oli vaikne, aga Ryan oleks selle kõikjal ära tundnud. Mööda selga kulges värin, kui ta noa käest viskas, käed üles tõstis ja oma potentsiaalse ründaja poole pöördus. „Mellie. Mina olen, Ryan.“

Naine tardus, nägu varjudes peidus. „Ryan... Hastings?“

„Mina jah.“ Ryan lasi aeglaselt käed alla ja tõusis, aga ei astunud naise poole, ehkki igatsus tõmbas teda, tugev nagu ookeanihoovus.

Ta ei peaks nii tundma.

Igas mõttes terve ja terviklik mees oleks esimese armastuse unustanud. Kohtunud teiste naistega, abiellunud, lapsi saanud, aga Ryan polnud terve ega terviklik, vähemalt mitte oma südames.

Nüüd nägi ta ka, mis relv naisel käes oli – pesapallikurikas. Huuled tõmblesid hoolimata sügavamatest tunnetest. Mellie oli alati olnud tugev lööja, läkitades pallid kaugele rabasse.

Kui Ryan oleks tõepoolest murdvaras olnud, oleks naine talle korraliku obaduse andnud, ehkki nii palju, kui mees pimeduses nägi, oli Mellie endiselt sama sale kui keskkoolis.

Tume kogu naise taga liigutas. „Ema? Mis toimub?“

„Kõik on korras, kullake.“ Mellie sirutas käe ja pani selle umbes kümneaastase poisi ümber. „Mine tagasi voodisse.“

„Kes see on?“ Poiss osutas Ryanile, haigutades ja naaldudes Mellie vastu.

„See on... härra Ryan.“ See oli saarele omane aupaklik, lõunasariikidele omane viis õpetada lapsi täiskasvanute poole pöörduma. „Ryan, see on minu poeg Alfie.“

Ryani ettekujutus Melliest muutus selle uue informatsiooni valguses. Naisel oli poeg?

---

*MEES EI TOHI Alfie kohta tõtt teada saada.*

Mellie Anderson põrnitses Ryanit, minnes üleni kuumaks, külmaks ja jälle kuumaks. Tä poleks osanud arvata, et naabri majja üritab sisse murda just Ryan Hastings. Mees polnud saarel käinud mitu aastat ja enne seda olid tema harvad külaskäigud olnud plaaneritud ja ette teada. Mellie oli alati koos Alfiega selleks ajaks ära läinud.

Isegi nõrgas kuuvalguses nägi ta mehe pruune juukseid, kandilist lõuga ja lihaselist keha. Mees oli noorukieast saadik laiemaks läinud. Suureks saanud. Elukogemust hankinud.

Ülemisel korrusel süttis tuli. Aken avanes. „On seal keegi?“ hüüdis Betty, hää unine.



„Mina, Mellie.“ Mellie hääli oli ebakindel ja ta lödvestas õlgu. „Arvasin, et kuulsin midagi. Kõik on korras.“

„Tere, preili Betty,“ leelotas Alfie. „Siin on...“

„On kõik korras?“ hüüdis Mellie akna poole, pannes Alfiele käe vaigistavalt õlale. Poeg oli heatahtlik ja jumaldas nende eakat naabrit, aga ta kippus lobisema.

„Jah. Üritan magada.“

„Vabandust. Homme näeme.“

„Head ööd.“ Aken kriuksus ja paugatas kinni.

Siis kutsus Mellie Ryani verandalt eemale, teeseldes rahulikkust. „Tule, ta pole viimasel ajal eriti hästi magada saanud. Kui sa ootamatult välja ilmud, ei saa ta terve öö und. Räägi temaga homme, kui hädajuhus pole.“

„Ei ole.“ Ryan võttis oma väikese kohvri. „See oli halb mõte. Jalutan linna ja peatun võõrastemajas.“

„On see nii hilja lahti?“ küsis murelikult Alfie, kes oli pärinud Mellie hoolitsevad geenid.

„Vaevalt.“ Mellie kontrollis uuesti kella. Nii hilja Ryan küll tuba ei saa. Võõrastemaja pandi kinni, kui viimane praam oli tulnud ja läinud. Pärast seda ei läinud sinna nagunii kedagi.

Noh, kui neil just pole raha maksta eraviisilise praamisõidu eest ja põhjust õhtul hilja saabuda.

Mellie teadis, et peaks minema tuppa ning jätma Ryani ja Betty oma asju ajama. Ta ei pea kõigega ise tegelema.

Ainult et kas Ryan jääks siia, kui ta ei aita?

Mure mehe pärast kaalus üles mure, et mees saab tõe teada. „Võõrastemaja pole enam lahti. Ja sa ei teinud vaalesti, et Bettyt vaatama tulid.“ Mellie tõmbas hinge ja ütles seda, mida *ei* tahtnud öelda. „Tule meile. Võid magada minu diivanil.“

---

OLLES ALFIE MAGAMA pannud, tõmbas Mellie sügavalt hinge ja pöimiskäed enda ümber, seistes poja ukse taga.